

Arrest

nr. 258 124 van 13 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289, gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 18 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 januari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 30 juli 2020 een aanvraag in voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Op 28 januari 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.07.2020 werd ingediend door:

Naam: [P.]

Voorna(am)(en): [A.]

Nationaliteit: Azerbeidzjan

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar echtgenoot, [P.G.] [...].

Artikel 52. §2 van het KB van 08.10.1981 stelt: 'Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken. 1°: het bewijs van identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet.'

Artikel 41, §2 vermeldt het volgende.

§2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, §2 die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum (. . .)

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de te vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Als bewijs van haar identiteit legt mevrouw een nationaal paspoort voor met een geldigheidsduur van 05.07.1994 tot 05.07.1998. Naar aanleiding van de aanvraag gezinshereniging op 30.07.2020 werd betrokkene gevraagd een geldig paspoort voor te leggen (zie vermelding op de bijlage 19ter). Zij diende binnen de 3 maanden (ten laatste op 29.10.2020) dit paspoort voor te leggen. Het is niet de eerste keer dat werd opgemerkt dat betrokkene niet kan geïdentificeerd worden aan de hand van dit oude nationale document. In die zin acht de Dienst Vreemdelingenzaken dat betrokkene een redelijke termijn heeft gehad om een geldig document te bekomen. Aan de hand van het oude nationale identiteitsdocument kan betrokkene immers niet meer worden geïdentificeerd. Het gaat te ver in de tijd terug om de identiteit en/of nationaliteit van betrokkene met zekerheid te kunnen vaststellen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40ter, § 2, eerste lid, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"2.1.1. Algemene regels

Art. 40ter § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag

betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1 ° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1 ° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen...."

Art. 52. <KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> § 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijf kaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter...

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41. tweede lid, van de wet;.."

Art. 41. § 1. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de [Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

Art. 47. <KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> § 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of 4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden..."

"Art. 62 § 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden...

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheitoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.2. Geen geldig paspoort - toepassing op de feite situatie in casu

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster geen geldig paspoort heeft neergelegd overeenkomstig artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekende partij de navolgende documenten in het kader van haar aanvraag ab initio naar voren heeft gebracht:

- Vervallen identiteitsbewijs Sovjet Passpoort geldig tot 05/07/1998. Dit document bevat, naast een foto, onder meer de volgende gegevens: de naam, voornaam, geboortedatum en -plaats. Verder bevat dit document het kaartnummer, de datum en plaats van afgifte en de naam van overheidsdienst die de kaart heeft afgeleverd.

Er wordt expliciet naar dit document verwezen in de bestreden beslissing. Verwerende partij betwist de authenticiteit van dit Sovjet Passpoort niet, doch stelt louter dat aan de hand van dit oud nationaal identiteitsdocument verzoekster onmogelijk geïdentificeerd kan worden.

- Uittreksel uit het huwelijksakte Mortsel 2014, alwaar identiek dezelfde identiteit gegevens zoals vermeld in het Sovjet Passpoort op vermeld staan. Er weze opgemerkt dat verzoekster besloten heeft om naam van haar echtgenoot te dragen zijnde [P.].

- Geboorteakte van verzoekster, alwaar identiek dezelfde identiteit gegevens zoals vermeld in het Sovjet Passpoort en de huwelijksakte op vermeld staan. De authenticiteit van dit document wordt tevens niet betwist door verwerende partij en werd al reeds aanvaard door de ABS te Mortsel ten einde het huwelijk van verzoekster te voltrekken;

Conclusie: de identiteitsgegevens zoals deze worden vermeld op deze Sovjet Passpoort stemmen volledig overeen met de gegevens zoals deze worden vermeld op de geboorteakte van verzoekster, haar huwelijksakte en de geboorteakte van haar kind.

Verwerende partij duidt in de bestreden beslissing niet specifiek waarom het voorgelegde duplicaat van de vervallen Sovjet passpoort, die melding maakt van alle vereiste identiteitsgegevens, niet kan worden beschouwd als een "geldig identiteitsdocument" in de zin van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, temeer daar enerzijds deze identiteitskaart volkomen overeenstemt met haar geboorteakte, de huwelijksakte van verzoekster en de geboorteakte van haar kind die alhier geboren is.

Deze laatste bepaling waarvan supra sprake vereist enkel een geldig identiteitsdocument, begrip dat ruimer is dan een paspoort, terwijl de voormelde determinerende interpretatie van de verwerende partij erop neerkomt dat steeds een geldig paspoort zou dienen voor te liggen.

Verwerende partij stelt expliciet dat het "wel degelijk om een geldig paspoort dient te gaan".

Deze stelling is manifest incorrect.

Verzoekster wenst op te merken dat deze verstrenging via een koninklijk besluit afbreuk doet aan de duidelijke bepalingen van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De stelling van verwerende partij dat verzoekster nooit haar identiteit heeft aangetoond met een geldig paspoort van haar land van origine raakt kant noch wal, aangezien verzoekster haar identiteit in het kader van haar huwelijksaangifte en voltrekking al reeds werd aanvaard door de Belgische Staat.

Immers is het een wettelijke vereiste dat voor ieder van de aanstaande echtgenoten bij de aangifte van het huwelijk aan de ambtenaar van de burgerlijke stand de navolgende documenten te worden voorgelegd. De voorlegging van de volgende documenten is vereist zoals o.a. 1° een bewijs van identiteit : een document waaruit de identiteit van de betrokkene blijkt b.v. een identiteitskaart, een paspoort (zie: 16 JANUARI 2006. – Circulaire betreffende de wet van 3 december 2005 tot wijziging van de artikelen 64 en 1476 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 59/1 van het Wetboek van Zegelrechten met het oog op de vereenvoudiging van de formaliteiten voor het huwelijk en de wettelijke samenwoning; wet van 3 december 2005 en de omzendbrief van 16 januari 2006).

Verwerende partij voegt door deze vereiste een voorwaarde aan artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Concluderend kan er worden aangenomen dat nergens in de bestreden beslissing wordt duidelijk wordt gemaakt waarom de stukken niet toelaten de identiteit van de verzoekende partij vast te stellen of te bewijzen of niet aanvaardbaar zijn als identiteitsbewijs- of document, wijl de echtheid van deze stukken niet in vraag wordt gesteld door verwerende partij.

Verzoekster heeft immers recht heeft op gezinshereniging.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de echtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Belgisch kind en echtgenoot en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvindingen hypotheses.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 - 1983, 963.)."*

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt

derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de bepalingen zoals deze van toepassing zijn op de gezinshereniging met een Belgische onderdaan die, zoals in casu, niet eerder gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en verblijf.

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.
[...]”.

Verzoekster diende een aanvraag tot gezinshereniging in als echtgenote van een Belgische man, ofwel op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Haar verwijzing naar punt 2° van de voormelde wetsbepaling is niet dienstig, nu zij de aanvraag niet heeft ingediend als ouder van een Belgisch minderjarig kind. Zij maakt bijgevolg evenmin aannemelijk dat verder diende te worden gemotiveerd in het licht van punt 2° van deze wetsbepaling. Het is ook niet duidelijk wat verzoekster wenst te bereiken met een verwijzing naar dit punt 2° dat uitdrukkelijk vooropstelt dat een *“geldig identiteitsdocument”* dient voor te liggen, terwijl een in 1998 vervallen paspoort evident niet langer een geldig identiteitsdocument is.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster, gelet op artikel 52, § 2, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), het bewijs diende te leveren van haar identiteit en dit overeenkomstig artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hij citeert vervolgens de huidige § 2 van dit laatste wetsartikel. Hij merkt op dat verzoekster als bewijs van haar identiteit een paspoort voorlegde met een geldigheidsduur van 5 juli 1994 tot 5 juli 1998. Hij oordeelt dat verzoekster niet langer kan worden geïdentificeerd aan de hand van dit oude paspoort en dit document te ver terug gaat in de tijd om de identiteit en/of nationaliteit van verzoekster met zekerheid te kunnen vaststellen. Hij stelt verzoekster te hebben uitgenodigd een geldig paspoort voor te leggen en dat het niet de eerste keer is dat werd opgemerkt dat zij niet kan worden geïdentificeerd aan de hand van het voorgelegde oude paspoort. Hij merkt op dat verzoekster, niettegenstaande haar een redelijke termijn werd gegeven om een geldig document voor te leggen, op dit punt in gebreke bleef.

Verweerder gaat er in zijn beslissing dus vanuit dat verzoekster het bewijs dient te leveren dat zij beschikt over een identiteitsbewijs overeenkomstig wat is bepaald in artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst hierbij naar artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit. Dit wordt door verzoekster op zich niet betwist.

Artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:
1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;
2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Het bepaalde in artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit werd ingevoerd bij koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 13 mei 2008, inwerkingtreding op 1 juni 2008). Het werd sindsdien niet gewijzigd.

Het “artikel 41, tweede lid” van de Vreemdelingenwet waarnaar wordt verwezen, luidde bij de invoering van de voormelde bepaling in het Vreemdelingenbesluit als volgt:

“De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.”

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid vervangen door het huidige artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hierin werd ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing bepaald als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Het bepaalde in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit werd niet aangepast aan deze wetswijziging, waardoor moet worden aangenomen dat in deze bepaling van het Vreemdelingenbesluit wordt verwezen naar de gehele § 2 van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

Hetzelfde geldt bovendien voor artikel 47, § 1 van het Vreemdelingenbesluit, dat stelt als volgt:

“De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten:

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.”

Zoals reeds werd aangegeven, moet worden aangenomen dat de verwijzing in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit naar “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” slaat op de gehele § 2 van het huidige artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Het moet dus in beginsel gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum, maar bij ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Wat onder deze andere documenten kan worden verstaan, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit.

Zelfs al volgt uit de voormelde reglementaire bepalingen dat niet noodzakelijk een geldig paspoort is vereist, moet er in alle geval wel sprake zijn van een bewijs dat de identiteit en nationaliteit van de betrokkene duidelijk vaststelt.

Verzoekster legde bij haar aanvraag een vervallen paspoort van de USSR voor. De geldigheidsdatum van het paspoort verstreek reeds in 1998. Op basis van dit reeds lange tijd vervallen paspoort van een land dat bovendien niet langer bestaat, heeft verweerder terecht geoordeeld dat dit document te ver terug gaat in de tijd om de identiteit en nationaliteit van verzoekster met zekerheid te kunnen vaststellen. Er blijkt niet dat verweerder kennelijk onredelijk of met miskenning van de wet heeft gehandeld door vast te stellen dat verzoekster actueel niet op voldoende wijze kan worden geïdentificeerd aan de hand van dit voorgelegde document en dit dus niet aanvaardbaar is als bewijs van identiteit overeenkomstig de geldende wettelijke bepalingen.

Gelet op de voorziene motivering moet bovendien worden aangenomen dat de aanvraag tot gezinshereniging niet louter wordt afgewezen omdat geen geldig paspoort voorligt, maar omdat het voorgelegde identiteitsbewijs niet toelaat met zekerheid de identiteit en nationaliteit van verzoekster vast te stellen. Dit dragend motief van de beslissing wordt niet weerlegd.

Verzoekster wijst er nog op dat zij bij haar aanvraag eveneens een uittreksel van haar Belgische huwelijksakte en een geboorteakte voorlegde. Zij stelt dat hierin dezelfde identiteitsgegevens worden vermeld en de geboorteakte door de ambtenaar van de burgerlijke stand werd aanvaard om de huwelijksakte op te stellen. Zij betoogt dat haar identiteit reeds werd aanvaard in het kader van haar huwelijk in België. De Raad herhaalt dat uit de toegepaste reglementaire bepalingen volgt dat er, in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging, sprake moet zijn van een bewijs dat de identiteit en nationaliteit van de betrokkene duidelijk vaststelt. Er blijkt geenszins dat de voormelde documenten van aard zijn dit volledige bewijs te kunnen leveren. Deze vaststelling volstaat. Eenzelfde geldt waar verzoekster in de uiteenzetting van haar middel ook nog verwijst naar de geboorteakte van haar kind.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van de wet.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS